

Leo Kamphuis

Dankbaar gedenken wij

Leo Kamphuis

Geboren op 23 februari 1961 te Tubbergen.

Overleden op 17 oktober 2004 te Tubbergen.

Na de uitvaartmis in de St. Pancratius Basiliek op
22 oktober 2004 hebben wij hem begraven
op het R.-K. Kerkhof te Tubbergen.

*Breng me door de fluistering van de wind
een antwoord op mijn vragen.*

*Laat me door de stralen van de zon
weten waar je bent.*

*Geef me door de geuren van bloemen
kracht om mijn verdriet te dragen.*

*Toon me door de stonkering van het kaarslicht
een teken dat je gelukkig bent.*

*Neem mijn zorgen met je mee over
de golven van het water*

*zorg door alles om me heen dat ik
kan aanvaarden dat jij er niet meer bent.*

Adelinde

Wij willen u oprecht bedanken voor uw belangstelling en
medeleven na het overlijden van Leo.

Adelinde Kamphuis – Tjink

Nathalie

Robin

Judith

Familie Kamphuis

Familie Tjink

Tubbergen, 22 oktober 2004
Vosmeerstraat 27

Leo werd als zesde van het zeven kinderen tellende gezin
Kamphuis geboren. Hij groeide op als een rustige jongen,
iets verlegen, nooit nadrukkelijk aanwezig binnen het
gezin: een rustige schakel.

Al op jonge leeftijd moest hij zijn vader missen. Zijn
vader, op wie hij later zoveel leek, overleed in oktober
1968. Zijn leven werd hierdoor bepaald. Toch wist hij zijn
weg te vinden. Een baan bij Woertman; het werk voor
heel zijn leven. 25 jaar met hart en ziel bezig met
natuursteen. "Woertman en ik", zei Leo, "wij weten van
elkaar". Hij trouwde in 1987 met zijn liefde Adelinde.

Zij kregen drie kinderen, Nathalie, Robin en Judith.
Zelf sporten, eerst voetballen en later mountainbiken,
super vond hij dat, maar alleen in zijn eigen tijd. Het
sporten van de kinderen ging voor! Bij alle beslissingen
samen genomen, zei Adelinde: "Wat Leo doet, is goed".
Je kon hem vertrouwen, hij was een rots in de branding.
"Een goede man" zei Adelinde, "Beter had ik het niet
kunnen treffen. Hij zorgde zo goed voor ons." Zijn gezin
was zijn leven. Ook was hij erg betrokken bij het wel en
wee van zijn familie leden. Zo informeerde hij daags voor
zijn verjaardag van zijn moeder of het cadeau voor Ma
wel geregeld was en bracht hij gewoontegetrouw een
bezoek aan zijn schoonouders.

De laatste dag dat ze samen mochten zijn, gingen ze met
z'n vijven naar de stad en kocht Leo voor ieder nieuwe
schoenen. Symbolisch misschien, zodat ze hun eigen weg
konden vinden in het leven. Leo zei altijd, "Laat Leo maar
lopen". Misschien voelde hij dat ze te vroeg alleen verder
moesten in het leven.

Met zijn overlijden is een goed mens uit ons midden
heengegaan.